

нѣно лошо, еди кое — добро. Ала това добро не е Ботѣова собственинѣсть. Доброто у Ботѣова е чиста кражба, било по форма, било по идея.

Тази оригинална теза поддържа г. Славейковѣ, който е ималѣ повече търпение да търси изѣ златото сребро.

Ние ще дойдемѣ въ помощѣ на Ботѣовитѣ критици.

Ние ще кажемѣ на втория бѣлгарски Аристархѣ, който има прѣдразположението да осжда Ботѣова — че Ботѣовѣ е кралѣ.

П. Славейковѣ запѣ прѣсента, че бѣлгарскиятѣ поетѣ е заимствувалѣ отѣ Хайне; че Хаджи Димитърѣ била не само побъркана въ основата на своя градежѣ, че не само въ общата си концепция не издържала критика, но отдѣлнитѣ мѣста, които могатѣ се взе за хубави, сѣ крадени. Г-нѣ Славейковѣ навеждаше и примѣри. Такѣвъ единѣ примѣръ той взема изѣ Хайневото „Die Nixen“, единадесетѣ реда изѣ което цитира. Ето тие единадесетѣ реда въ оригиналѣ:

.. Auf weisser Düne der Ritter ruht,
 Von bunten Träumen befangen,
 Die schönen Nixen, im Schleiergewand,
 — Entsteigen der Meerestiefe.
 Sie nahen sich leise dem jungen Fant,
 Sie glaubten wahrhaftig er schlief.
 Die eine betastet mit Neubegier
 Die Federn auf seinem Barette,
 Die andre nestelt am Bandelier
 Und an der Waffenkette.
 Die dritte lacht und ihr Auge blitzt ...

Съвпадението — за да дадемѣ малка утѣха на критикарската съвѣсть у противницитѣ на бѣлгарския поетѣ — е очевидно. Но прѣди да прѣнася случайното и възможно въ поезията съвпадение въ категорията на съзнателнитѣ кражди, необича ли строгиятѣ критикѣ да ни